Smärre meddelanden och notiser.

Colias palaeno i Sydsverige. Att närmare bestämma det verkliga utbredningsområdet i Sydsverige för en sådan fjäril som Colias palaeno, hvars naturliga gräns mot söder är en omstridd fråga, synes mig vara en viktig uppgift. I afsikt att i någon mån bidraga till vår kännedom härutinnan lämnas nedan en del fyndorter för ifrågavarande art från skilda platser inom Skåne, särskildt från *Loshults* och *Örkeneds* socknar, som mera planmässigt undersöktes sommaren 1911 med afseende på utbredningen och förekomsten af nämnda art.

I *Kristianstadstrakten* tämligen allmän vid *Råbelöfsjön* (1905, 1908).

Omkring *Hästveda* allmän vid *S. Essestorp, Tottarp, Smörby* samt norrut till *Åbuen* (1906, 1907).

Osbysjön vid *Sibbarp* och västerut vid *Malshult* (1907).

Dönaberga vid *Immelsjön* (1909).

Inom *Loshults* socken mycket allmän på mossmarkerna från *Svinön* till *Lindhult* och *Hultabergs* station samt österut till *Hökön.*

Inom *Örkeneds* socken mycket allmän från *Gölatorpet* och *Kärraboda* station norrut öfver myrarna till *Bökösjön.*

I *Fauna och Flora* har WAHLGREN[1] framhållit *Colias palæno* som relikt i södra Sverige. Åtskilligt synes tala mot en sådan uppfattning. Det som för WAHLGREN varit det bestämmande, då han tolkade nämnda öfvervägande nordliga art som relikt, var dess sparsamma uppträdande på ofta långt från hvarandra belägna torfmossar i det sydliga Sverige. Från ursprungliga reliktlokaler skulle arten spridt sig till angränsande och likartade lokaler.[2]

Hvad nu först åsikten om den starkt strödda utbredningen i södra delen af Sverige beträffar, kan ju denna uppfattning mycket väl tänkas stå i samband med den ofullständiga kännedom, vi äga om artens verkliga utbredningsområde. Den korta flygtiden — i Skåne stundom endast ett par dagar — är också ägnad att försvåra våra efterforskningar. Hvad vidare

[1] EINAR WAHLGREN: Glaciala relikter och pseudorelikter bland våra dagfjärilar. Fauna och Flora 1909 h. 3.

[2] EINAR WAHLGREN: l. c. pag. 125.

spridningen från de ursprungliga reliktlokalerna angår, kan man anmärka, att det ju brukar ingå som en egenskap hos relikten, att den icke i någon nämnvärd grad äger förmåga att sprida sig till omgifningarna.

För sin teori om de glaciala pseudorelikterna, till hvilka äfven *Colias palaeno* på många af dess fyndorter räknas, hämtar WAHLGREN jämförelser från de s. k. subatlantiska glacialrelikterna inom växtvärlden, exempelvis *Salix lapponum*, *phylicifolia*, *hastata* m. fl. I Svensk Botanisk Tidskrift har SELANDER[1] offentliggjort några intressanta undersökningar och iakttagelser öfver alpina och subalpina växters spridning söderut. Han visar där, hur just de ofvan nämnda *Salix*-arterna äro att betrakta som recenta nedvandrare med stor spridningsduglighet i våra dagar.

Utan att med det anförda vilja göra en analogi mellan *Colias palaeno* och nämnda *Salix*-arter, betraktade som recenta nedvandrare, hvilket med SELANDERS undersökning för ögonen kunde ha lika stora skäl för sig som den uppfattning, WAHLGREN företräder, pekar dock, menar jag, det sagda på försiktighet vid uppställandet af teorierna. Äfven om vi med SERNANDER antaga en klimatförsämring vid litorinatidens slut, närmare bestämdt under den på den subboreala perioden följande subatlantiska, hvilken i särskild hög grad skulle gynnat en invasion af nordliga arter till de sydliga delarna af vårt land, får man enligt min åsikt ingalunda det intrycket, att *Colias palaeno* skulle vara en relikt från detta skede. I norra och nordöstra Skåne, där jag varit i tillfälle att närmare undersöka såväl vegetationens som fjärilfaunans sammansättning, har jag på nästan hvarje något så när stor torfmosse påträffat *Colias palaeno*. Att artens sydsvenska lokaler falla inom dess normala utbredningsområde anser jag därför vara otvifvelaktig. För öfrigt gäller ju för torfmossefjärilarna liksom för torfmosseväxterna, att dessa själffallet måste tilltaga i talrikhet mot norr, enär här förekomsten af tjänliga lokaler ökas.

Göte Turesson.

Nya fyndorter för Anthomyiidæ. Bland en större samling svenska anthomyiider, som den framstående anthomyiidkännaren prof. P. STEIN haft godheten bestämma åt mig, befinna sig äfven nedanstående arter, af hvilka ett tiotal äro för Sverige nya och de öfriga förut endast kända från ett fåtal fyndorter. Inom parentes anföras arternas namn i ZETTERSTEDTS »Diptera Scandinaviæ».

Phaonia basalis ZETT. (*Anthomyza*). Borgholm, ekskog, $^{20}/_{6}$ 10; Stockholmstrakten: Neglinge $^{22}/_{7}$ 06, Ulriksdal $^{12}/_{8}$ 06, Karlstad $^{29}/_{8}$ 06.

[1] STEN SELANDER: Om s. k. subatlantiska glacialrelikter. Svensk Botanisk Tidskrift. 1910. Bd 4, H. 4.